

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת יתרו תשע"ח

כבוד ההורים

שלום ילדים! בפֿרשת 'יתרו' מספֿר על המַעֲמַד הַמִּיחָד שֶׁל מִתָּן תּוֹרָה בְּהַר סִינַי. עִם יִשְׂרָאֵל קִבֵּל אֶת לִוְחוֹת הַבְּרִית, וְשָׁמַע אֶת קוֹל ה' מִתּוֹךְ הָאֵשׁ, הָעֵנָן וְהַעֲרַפֶּל. זֶה בּוֹדֵאי הִיָּה אַרְוַע עֲצֻמְתֵי בִּיּוֹתֵר!

בְּלוֹחוֹת הַבְּרִית כְּתוּבִים עֲשֵׂת הַדְּבָרוֹת. חֲמִשֶּׁת הַדְּבָרוֹת הָרִאשׁוֹנִים עוֹסְקִים בְּמַצּוֹת שֶׁבִּין אָדָם לַמָּקוֹם - כָּגוֹן: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", וְחֲמִשֶּׁת הַדְּבָרוֹת הָאַחֲרוֹנִים עוֹסְקִים בְּמַצּוֹת שֶׁבִּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, כְּמוֹ: "לֹא תִרְצָח", "לֹא תִגְנוֹב".

אָךְ לְמַדְבָּה הַפֶּלֶא מַצּוֹת כְּבוֹד הוֹרִים "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ" - הִיא אַחַת מִחֲמִשֶּׁת הַדְּבָרוֹת הָרִאשׁוֹנִים! אִיךָ זֶה יִכּוֹל לִהְיוֹת, הֲרִי זֶה נִרְאִית מַצּוֹה שֶׁבִּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ!

מִכָּאן אֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים עַד כְּפֹה חֲשׁוֹב כְּבוֹד הַהוֹרִים בְּעֵינֵי ה', שֶׁהוּא מַחֲשִׁיב אֶת מִי שֶׁמְכַבֵּד אֶת הוֹרָיו כְּאִלוֹ הוּא כִּבֵּד אֶת ה' בְּעֵצְמוֹ. רְאוּ עַד כְּפֹה חֲשׁוֹב לְכִבֵּד אֶת הַהוֹרִים הַיְקָרִים שֶׁלָּנוּ!

4 מוסר השכל

7 תפזורת

ערוץ מאיר
ילדים

לפניות ולפרסום:
Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי

החינוך של אבא שלי

שאתם זוכים לראות אותו כל יום. עד כאן. מכאן ואילך, בכלל לא משנה מה קורה. אם אבא שלי היה בריא, הייתי מוותר על הכל, ואפילו לא לצאת בכלל בערבים". הכריע בדבריו הקשים דני.

כשהגיע הפרסום הראשון של המתנ"ס על מועד ערב זה, ניגש דני לאמו בהצעה שהיא כמעט החלטה: "הייתי רוצה לספר לכולם על אבא".

"כל הכבוד דני", אמרה אמו, "צריך לבדוק עם המתנ"ס אם זה מתאים, משתלב בתכנית שלהם".

"אין בעיה מצדנו", אמרה מנהלת האירועים של המתנ"ס, "זה בהחלט מתאים, נשמח גם ללוות את דני במשימה היפה שלו".

לקראת ערב זה פנה דני לכל חבריו, גם מי שלא השתתפו באותו דיון, להגיע למתנ"ס ולשמוע את סיפורו על אבא עופר. המתנ"ס

ביום חמישי בערב, הוזמנו דני ואמו לערב ההוקרה הלאומי לפצועי צה"ל. עופר, אביו של דני, נפצע קשה במלחמת "צוק איתן" ומאז הוא שוכב על מיטת חוליו ומטופל בבי"ח לווינשטיין שברעננה.

דני לומד בכיתה ו' ולאחרונה היה מעורב בדיון בין חבריו בנושא יחסי הורים-ילדים.

"אני מצטער, אבל אבא שלי לא מרשה לי לצאת מהבית לאחר השעה 20.00", טען יוסי.

"האמת היא שאצלנו בבית - חופשי, מתי שרוצים יוצאים, רק צריך להודיע להורים מתי חושבים לחזור", אמר לעומתו אבי.

"אצלנו, אם חזרת שעה לאחר הזמן שהודעת, אתה צריך להסביר מה קרה, היכן בדיוק היית ועוד כל מיני פרטים..." הוסיף רועי.

"תסלחו לי, אבל אתם מדברים שטויות. לכולם יש ברוך השם אבא בבית, בריא,

שטויות, אבל אבא תמיד פנה אלי בחיוך. הוא אמנם הוכיח וגם העניש לפעמים, אך לא בכעס, אלא בחיוך. חשבתי שאת הסיפור הזה על אבא אני חייב להשמיע להרבה ילדים, כדי שהיחס שלהם להורים קצת ישתנה. לא משנה בכלל מה ההורים עושים לך, שיענישו, שיכעסו. דבר אחד עליך לשמוח ולהודות - שהם אתך, שאתה יכול לדבר אתם.

היום בביקורים אצל אבא נשמר החיוך שלו, למרות כאביו החזקים. זאת מתנה לכל החיים שאני לוקח מאבא, לחייך. החיוך יכול לפעמים למוסס את מי שמולך, אפילו אם הוא מתכוון להכפיש אותך. זהו, ילדים, תתחילו להעריך יותר את ההורים שלכם."

"תודה רבה, דני, על השיעור בכיבוד הורים שנתת לכולנו. רפואה שלמה במהרה לאבך עופר." הודתה מנחת הערב לדני.

היה מלא בתושבי הישוב שבאו להוקיר את פצועי צה"ל בכל המערכות. נשמעו סיפורי גבורה מדהימים על מספר חיילים ותורו של דני הגיע.

"אני מתרגש לעמוד כאן מול קהל גדול וחשוב. אבל אני רוצה לספר לכם על אבא מיוחד שיש לי. הסיפור שלו נוגע ללבו של כל אחד, ובמיוחד, אני חושב, לליבם של ילדים בגילי.

אבא שלי הוא סגן משנה, והפציעה שלו היתה באחת הכניסות לעזה במטרה לתגבר פלוגה שנכנסה קודם לכן. הפגיעה במחלקה היתה חזיתית וקשה וגרמה לפציעתם של מספר חיילים, ביניהם היה אבא שנפצע קשה ברגליו.

סיפור הגבורה שלו חשוב לכולנו, אבל לי, הבן האוהב שלו, חשובה לי יותר המתנה שקבלתי ממנו לכל החיים. זהו החיוך הנצחי שלו. הזכרונות שלי מאבא מהשנים הקודמות למלחמה הם של אבא חייכן. תמיד מחייך, לא משנה מה קורה בשטח. אני קצת שובב ועושה

בובה עם סיפור

הבעיה היתה שהבובות היו שונות: האחת היתה חדשה לגמרי, יפה ומטופחת, ואילו השנייה היתה משומשת וקצת מרוטה, בלשון המעטה...

"אני מתנצלת", אמרה השכנה, "אבל לא יכולתי לקנות בובה נוספת. לכן אני נותנת לכן את הבובה שנשארה בבית, מילדי שגדלו", התנצלה.

סבתי וחברתה הסתכלו האחת על חברתה. הן היו ילדות טובות ורגילות, והבובה החדשה מצאה חן בעיני שתיהן. מצד שני, יש כאן רק בובה אחת חדשה, וקצת קשה לחלק אותה בין שתיהן...

כך הן עמדו כמה שניות, ואז סבתי אמרה: "טוב, אני מוותרת. קחי את את החדשה, אני אסתדר עם השנייה". עיניה של חברתה של סבתי ברקו מאושר והיא לקחה את הבובה החדשה. סבתא שלי הסתפקה בבובה המרוטה והמסכנה, אבל היא שמחה בליבה על המעשה הטוב שעשתה.

השכנה שראתה את המעשה האמיץ של סבתי, קראה לה לרגע הצידה ואמרה לה: "כל הכבוד! אני רק רוצה לומר לך, שתדעי שלא תמיד מה שחדש ונוצץ הוא באמת הטוב והחזק. לפעמים דווקא הבלוי והשחוק הוא זה שישרוד..." סבתי לא הבינה כל כך למה השכנה חושבת כך, אך היא חייכה והסתובבה חזרה אל חברתה. < < <

שלום לכם. שמי רות ואני רוצה לספר לכם על בובה. לא אל תפסיקו לקרוא, אני חושבת שזה סיפור שיכול לעניין גם ילדים גדולים ואולי אפילו אנשים יותר מבוגרים. ובכל זאת, זהו סיפור על בובה. לא סתם בובה – בובה עם סיפור...

אז הבובה הזו נמצאת אצלי בחדר, ומונחת שם על המדף הגבוה. זו לא בובה שאני משחקת בה, ואפילו לא אחותי הקטנה. כבר אמרתי לכם – זוהי בובה עם סיפור, ובבובה עם סיפור לא משחקים... בטח לא כשהסיפור הוא כמו של הבובה שלי.

טוב, אולי התעייפתם מההקדמה שלי, אז בואו נתחיל בסיפור. הבובה הזו היתה הבובה של סבתא שלי, זכרונה לברכה. סבתא שלי היתה ניצולת שואה – ולכן גם הבובה שלה היא "ניצולת שואה". אבל העיקר הוא מה שסבתא שלי תמיד היתה מספרת על הבובה הזו. היא סיפרה לי את הסיפור הזה הרבה הרבה פעמים...

לסבתא היתה חברה מאוד טובה. הן היו חברות כבר מגיל גן הילדים, והמשיכו ללמוד ולהיות תמיד ביחד ביחד עד גיל 10, אז פרצה המלחמה.

הסיפור של הבובה קרה כשהן היו בערך בנות 7. אחת מהשכנות החליטה לשמח את הבנות החמודות, והביאה להן בובות. לכל אחת – בובה.

הבובה אמנם קיימת, אבל תראי איך היא נראית!
זה כל כך עצוב..."

ואז - סבתא התעוררה בבת אחת, ואמרה:
"רות, את צודקת! עכשיו נתקן את המצב!"
סבתא היתה כבר מבוגרת מאוד ולא יכלה
לעשות הכול לבדה, לכן היא בקשה
ממני שאביא כלי תפירה ונתפור את
הקרעים שהיו בבגדי הבובה. אחר
כך היא לימדה אותי כיצד ניתן
לכבס את הבובה ולנקותה
מ"כתמי ההיסטוריה" שדבקו
בה. כך סבתא קראה
לכתמים האלה...

הבובה הזו לבשה מראה חדש.
הרגשתי שהיא מחייכת אליי.
ואז סבתא קראה לי, ואמרה:
"רות, הבובה היקרה הזו, מעתה
היא הבובה שלך. תשמרי עליה
ועל הסיפור שמאחוריה". התרגשתי
מאוד. לא האמנתי שסבתא נותנת לי את
הבובה המיוחדת.

לקחתי את הבובה בזהירות, הכנתי לה מקום של
כבוד במדף בחדרי, והחלטתי שאשתדל לספר
עוד ועוד את הסיפור הזה, עם מוסר ההשכל
שלו. הסיפור של הבובה.

סבתא שלי המשיכה וסיפרה לנו שהבובה של
החברה החזיקה מעמד רק כמה שבועות, וכבר
התחילה להתבלות ולהתפרק. כעבור זמן לא
רב כבר לא נשאר ממנה כלום. לעומת זאת,
הבובה של סבתא החזיקה מעמד זמן רב. יותר
מכך, סבתא ממש נקשרה רגשית לבובה
המרוטה והישנה ולא יכלה לעזוב
אותה, גם כעבור כמה שנים.

ואז הגיעה המלחמה. אני
לא רוצה לספר על כל מה
שקרה למשפחתה של סבתי
ולמשפחתה של החברה שלה.
זה עצוב וקשה. אבל סבתא
תמיד סיפרה שלמרות הכול
- הבובה שלה נשארה איתה
תמיד. גם ברכבות, במחנות
ובכל מה שקרה לה, הבובה
היתה צמודה אליה.

סבתא היתה אומרת: "דעי לך, רות,
שהבובה הזו היתה בעבורי סמל לחיים שלי ויותר
מכך - לחיים של כל עם ישראל. כמה סבל, כמה
קושי, כמה צרות - אבל החזקנו מעמד ואנחנו
חיים וקיימים עד היום!"

בפעם האחרונה שסבתא שלי סיפרה לי את
סיפור הבובה, העזתי ואמרתי לה: "אבל סבתא,

שאלות בכרשה

1. מה היה הקשר המשפחתי בין משה ליתרו?
2. באיזה חודש היה מעמד הר סיני?
3. מהו הדיבר הרביעי?
4. ממה חששו בני ישראל בשעת מעמד הר סיני?
5. איזו אזהרה ה' אמר למשה להזהיר את העם לפני מתן תורה?
6. מדוע ציווה ה' על השבת, לפי הכתוב בעשרת הדברות בפרשה?

חידת חדגא: איזו ציפור גדולה מזכרת בפרשה?

תכזורת

ח	א	ל	ק	ע	ת	ג	ז	ל	ו	ס	פ
ו	ט	א	מ	ש	ה	ר	ב	נ	ו	ל	ע
ת	ס	ה	ש	ר	י	ח	מ	י	ש	י	מ
נ	פ	ח	ת	ת	צ	ס	ח	מ	ל	א	ט
מ	ע	מ	ד	ה	ר	ס	י	נ	י	ש	ה
ש	י	ש	ח	ד	ד	ח	ה	א	ד	ש	ב
ה	ב	א	א	ב	ב	ח	ע	ס	ד	ל	ט
נ	צ	ו	נ	ר	ע	כ	ר	ז	ת	ק	נ
ת	ל	ו	ח	ו	ת	ה	ב	ר	י	ת	ל
א	נ	ל	מ	ת	צ	ו	ס	נ	ת	י	ש
ב	ו	י	נ	ל	ד	נ	ז	מ	ר	ר	ל
ל	ח	ס	ח	ש	ר	י	מ	א	ו	ת	ח

יתרו
חותן משה
עשרת הדברות
מעמד הר סיני
משה רבנו
שרי אלפים
שרי מאות
שרי חמישים
שרי עשרות
לוחות הברית

חידת פולקע: פתחו את עשרת הדיברות שבפרשת "ואתחנן",
ומצאו כמה שיותר הבדלים בינם לבין עשרת הדברות שבפרשת השבוע!

סביב השולחן

חיימק'ה

נעמה

יונתן

בני: נו, מי זוכר מהי פִּרְשַׁת השבוע השִׁבְתָּ?
יונתן: אני יודע! פִּרְשַׁת יתרו.

טליה: נכון, ואָנחנוּ לִמְדוּ שְׂוִיתָרוֹ לִמַּד אֶת מֹשֶׁה אֵיךְ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט לָעָם וְיִשְׂרָאֵל. מֹשֶׁה רִבְּנוּ שִׁמְט אֶת כָּלֶם בְּיָחִיד, וַיִּתְּרוּ אִמֶּר לוֹ שִׁיתָן גַּם לְאֲנָשִׁים אֲחֵרִים לַעֲזֹר לוֹ וְהֵם יִהְיוּ דִּינָיִם וְשׁוֹמְטִים.

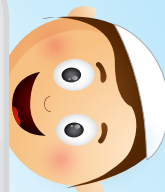
בני: מה פתאם, איך את מדברת?! לא יכול להיות שיתרו לִמַּד אֶת מֹשֶׁה רִבְּנוּ! הרי הוא בִּכְלָל הָיָה גּוֹי בַּהֲתַחֲלָה, אַז אֵיךְ הוּא יִלְמַד אֶת מֹשֶׁה שֶׁדָּבַר עִם ה' כָּל כֵּף הִרְבָּנוּ... מֹשֶׁה בִּכְלָל לֹא הָיָה מִקְשִׁיב לוֹ!

נעמה: בני, הַשְׂאֵלָה שֶׁלָּךְ יָפָה, אָבֵל טְלִיָּה בִּהְחִלַּט צוּדְקָת. מה שהיא לִמְדָה כְּתוּב בְּפִרְוֶשׁ בַּתּוֹרָה. יתרו רָאָה שֶׁמֹּשֶׁה יוֹשֵׁב לְשֹׁפֹט אֶת הָעָם לְבִדּוֹ. לָכֵן הוּא הִצִּיעַ לוֹ שְׂוִימָנָה שׁוֹמְטִים נוֹסְפִים שִׁשְׁפֹּטוּ: שְׂרֵי אֱלֵכִים, שְׂרֵי מֵאוֹת, שְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרוֹת, וְרַק מֵה שֶׁהֵם לֹא יַצְלִיחוּ לַפְתּוֹר בְּעֶצְמָם - הֵם יִשְׂאֲלוּ אֶת מֹשֶׁה. זֶה כְּתוּב בְּפִרְוֶשׁ!

בני: אה... נכון. נִזְכַּרְתִּי בְּשְׂרֵי הַחֲמִשִּׁים וְהַמֵּאוֹת. אָבֵל בְּאִמְתָּ אֵיךְ מֹשֶׁה רִבְּנוּ בִּכְלָל הַסִּקָּים לְשִׁמוּעַ לוֹ?

נעמה: קִדָּם כָּל, יתרו בְּעֶצְמוֹ אִמֶּר לְמֹשֶׁה שִׁשְׁמַע לַעֲצָתוֹ רַק אִם ה' יֵצִיָּה אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּךְ. כְּלוּמָר, שָׂאֵם ה' לֹא יִסְכִּים בְּיָדָי מֹשֶׁה לֹא יִקְבֹּל אֶת הָעֲצָה שֶׁל יתרו. נוֹסֵף עַל כֵּךְ, בְּאִמְתָּ עָלִינוּ לְלִמּוּד מִמֶּדֶת הָעֵנָה הַעֲצָמוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רִבְּנוּ! לְמִרּוֹת שֶׁהָיָה הַנְּבִיא הָכִי גָדוֹל וְהוּא הָיָה הַשְׁלִיחַ לְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְגַם עַל יָדוֹ נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְכָל עָם יִשְׂרָאֵל - בְּכָל זֹאת הוּא הָיָה אֲזָן וְהִקְשִׁיב לַעֲצָתָם שֶׁל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, וְאִמְלוֹ שֶׁל יתרו שׁוּלָא הִיָּה מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּתְּחִלָּה. זוֹהִי הָעֲנָוָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל מֹשֶׁה! וְהַלּוּאִי שֶׁכָּלְנוּ נִדַּע לְלִמּוּד מִמֶּנָּה.

בני

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת

השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...